

Переможці конкурсу «Книга року-2016»

Чернігівська міська центральна бібліотека імені М. Коцюбинського провела церемонію нагородження лауреатів конкурсу «Книга року-2016».

Конкурс був організований 1999 року з метою підтримки письменників, науковців, краєзнавців і видавців та популяризації їхньої творчості серед громадськості міста. Організаторами конкурсу є Департамент інформдільності та комунікацій з громадськістю ОДА, Управління культури та туризму міськради, міська бібліотека та обласне відділення Спілки письменників України.

Лауреати конкурсу за номінаціями (вказано зайняті місця):

Наукова література:

I — Хижняков В. М. «Чернігівська старовина» (підготували О. Коваленко, А. Курданов, О. Рахно).

II — Горобець С. «Нарис історії села Петрушин XVII століття».

II — Токарев С. «Коропська сотня Ніжинського полку у другій половині XVII – XVIII століття».

III — «Село Стольне у другій половині XVIII століття» (упорядники Д. Казіміров, С. Токарев).

III — «Село Степанівка у другій половині XVIII століття» (упорядник Д. Казіміров).

Науково-популярна література:

I — «Служити народу — найвища честь!» (редакційний колектив — Н. Авер'янова, Р. Воробей, С. Лаєвський, П. Шаповал).

Публіцистика:

I — Бондаревич-Черненко Л. «Прощена неділя».

II — Бойко В. «Українські голови в Баварії: як працює самоврядування».

II — Студьонова Л. «Чернігівський beau monde, або Записки бібліографа».

III — Григор'єва Л. «Святослав Хрыкин — бескорыстное служение поэзии и поэтам».

Проза:

I — «Уженик за сорок літ. Антологія творів письменників Чернігівщини» (упорядники О. Конечна, В. Сапон, М. Ткач).

Антологія «Лауреати премії імені М. Коцюбинського».

II — Брик О. «Марево кохання».

II — Михайленко В. «Історія трамвайчика», «Силуєти».

III — Мусієнко Р. «Завихрений час».

Поетія:

I — Маслов О. «Неси зірку».

II — Батьковська О. «Блукаюча рампа душі».

II — Власенко Б. «...доки холоде кава».

III — Пилипець В. «Яблука з осіннього саду».

Література для дітей:

II — Сенцовський В. «Гойда-гойдає човника вусатий сом».

III — Пакалюк Т. «Кіборги з людським обличчям».

III — Гарбуз С. «Казка про кмітливого їжачка та інші повчальні оповідки».

Також лауреатом року — видавництво «Десна Поліграф».

Відзнака режисеру

Вірі Тимченко

У Києві в Будинку прийомів уряду відбувся заклятий захід міжнародного проекту «Я — Українка!», започаткований торік українським інформаційно-видавничим центром «Галактика» за підтримки Верховної Ради, Адміністрації Президента, Кабінету Міністрів.

Запрошення отримала й режисер-постановник нашого театру ім. Т. Шевченка, заслужений діяч мистецтв України Віра Андріївна Тимченко. Їй вручили громадську відзнаку — почесний орден «Берегиня України».

Головною метою цього проекту було розповісти про жінок, які поєднали наполегливу працю й любов до України для блага та розвитку держави. Віра Тимченко близько 40 років присвятила українському театру.

Фольклорний фестиваль

У день Святої Трійці традиційно на Чернігівщині, в місті Сновську, відбувся фольклорний фестиваль ім. Василя Полевика — земляка, відомого фольклориста. У фестивалі взяли участь 28 колективів — близько 300 учасників, які виступили на сцені будинку культури.

Далі дійство перемістилося до с. Займище. На святково прикрашеній сцені на березі річки Снов пройшли гала-концерт і нагородження лауреатів. Ось переможці фестивалю.

Гран-прі — народний аматорський жіночий ансамбль «Калина» Сновського МБК. У номінації «Дитячі колективи» найкращою стала «Вербиченька» Холминського МБК. «Дитячі обрядові колективи» — «Сузір'я» Бахмацького будинку дитячої та юнацької творчості. «Дорослі обрядові колективи» — «Полісяночка» Кудлаївського СБК Новгород-Сіверського району. «Автентичні колективи» — «Джерело» с. Золотинка Іванівської ОТГ та «Віночок» Костобобрівського СБК Семенівського району. «Фольклорні колективи» — «Горлиця» Шестовицького СБК Чернігівського району. «Ансамблі народної пісні» — «Душі криниця» Лосинівського БК, «Лілея» Корюківського МБК, «Барви Сіверщини» Новгород-Сіверського РБК. «Ансамблі народної музики»: «Карапет» Холминського МБК. «Хорові колективи» — хор Вихвостівського СБК Городнянського району.

Світлини з архіву Володимира Сапона

Народний митець-різьбяр і лірник, довгожитель (тоді йому був 91 рік, а прожив він 102 роки) і справді легендарна постать Антон Гнатів Штепа на козацькому святі в Батурині. 29 травня 1994 р. Світлина Валерія Інютіна.

Що нового в бібліотеках?

На Борзнянщині відбулась науково-освітня зустріч сільських бібліотекарів Чернігівщини. Вони побували в бібліотеці села Хороше Озеро (за результатами обласного конкурсу — «Краща бібліотека року»).

Під час круглого столу звучало чимало цікавого. Зокрема, дізнались про виставку в Перелюбській бібліотеці Корюківського району «Вишиваний код Сіверщини», на якій представлено сорочки, вишиті 100 років тому. У Блківській бібліотеці Новгород-Сіверського району члени краєзнавчого клубу «Срібна криничка» зібрали матеріали з історії села, про назви урочищ, полів, озер, блистівські приказки, щедрівки. У Малодівицькій бібліотеці на Прилуччині створили археологічно-краєзнавчу експозицію, в якій понад 200 експонатів.

Також бібліотекарі відвідали меморіальний комплекс «Пам'яті героїв Крут».

Бібліотека під зеленими вітрилами

1 червня обласна бібліотека ім. В. Короленка відкрила біля своєї будівлі «Бібліотеку під зеленими вітрилами», яка й цього літа буде комфортною і ближчою чернігівцям та гостям міста. На відкритті була показана чудова програма артистів міста. Працювали книжкові виставки і книгообмін — буккроссинг.

У тіні великих лип кожен може переглянути нові книги й журнали. Літній читальний зал працює з понеділка по четвер з 11.00 до 17.00.

Ярослав Гашек (30.04.1883 – 3.01.1923) — чеський письменник, автор одного з шедеврів європейської літератури ХХ століття — роману «Пригоди бравого вояка Швейка». Також написав чимало інших сатиричних і гумористичних творів. Ось цитати з творів письменника.

Ярослав Гашек: стріли гумору й сатири

У божевільні кожен міг говорити все, що стукне йому в голову, немов у парламенті.

Скромність прикрашає чоловіка, але справжній чоловік прикрас не носить.

«Наші справи нікудишні», — почав він слова розради.

Після вакханалій і оргій завжди приходиться моральне похмільля.

Кидатися направо і наліво лайном — аргументація більш-менш переконлива, але інтелігентна людина навіть у стані роздратування або в суперечці не повинна вдаватися до такого.

Без шахрайства теж не можна. Якби всі люди піклувалися тільки про добробут інших, то ще швидше побилися б між собою.

Біда, коли людина раптом почне філософствувати, — це завжди тхне білою гарячкою.

Не всім же бути розумними. Як виняток, мають бути також і дурні, бо якби всі були розумними, то на світі було б стільки розуму, що від цього кожна друга людина стала б повним ідіотом.

«Не уявляю собі, — мовив Швейк, — щоб безневинного засудили на десять років. Правда, одного разу безневинного засудили до п'яти років, таке я чув, але на десять — це вже, мабуть, забагато!»

Нехай було б, як було, адже якнебудь та було! Ніколи так не було, щоб ніяк не було.

Від стін поліцейського управління віяло духом чужої народу влади.

Військово-юридичний апарат був прекрасний. Такий судовий апарат є в кожній державі, що стоїть перед політичним, економічним і моральним крахом.

Тоді як тут короля били тузом, да-

леко на фронті королі били один одного своїми підданими.

Іншим разом уважніше придивляйтеся до того, з ким купається: у воді всяка гола людина схожа на депутата, навіть якщо він убивця.

Я сам за собою іноді помічаю, що я недоумкуватий, особливо до вечора.

Я думаю, що на все потрібно дивитися неупереджено. Кожен може помилитися, а якщо про що-небудь дуже довго розмірковувати, вже напевно помилишся.

У солдата, якого ведуть під конвоем, завжди більше досвіду, ніж у тих, хто його охороняє.

Узагалі все на світі раптом здалося йому таким мерзотним і огидним, що він відчув потребу напитися й позбавитися від світової скорботи.

«Найкраще, — сказав Швейк, — це видавати себе за ідіота».

Цікаве про українських письменників

Валерій ШЕВЧУК
Із книги «Із вершин та низин»

Воля родичам Шевченка

У лютеві книжці журналу «Народное чтение» за 1860 рік, що виходив у Петербурзі, було надруковано коротеньку автобіографію Т. Шевченка. У тій автобіографії поет, між іншим, написав: «Моє минуле тим більш жахливе, що мої рідні брати й сестри й досі ще кріпаки. Так, вони й досі ще кріпаки!»

Ці слова вплинули на тогочасну суспільність. І. Тургенев, член «Общества для пособия литераторам и учёным», узявся зробити подання про визволення Шевченків із кріпацтва. Комітет на засіданні 21 березня порадив удатися до поміщика Флоровського і прохати, щоб він звільнив Шевченкових родичів на пошанування літературних заслуг Т. Шевченка і взагалі літератури. Поміщик, одержавши листа від комітету, вирішив догодити і суспільній думці, і собі. Він згодився відпустити Шевченків, але без землі.

Спершу родичі Шевченка, за порадою самого поета, не хотіли такого звільнення, але згодом, 10 липня 1860 року, склали угоду з поміщиком і одержали волю. Аж у 1863 році, у зв'язку з польським повстанням, видано було указ про перевірку уставних грамот. Перевіряти Кирилівку прибув майбутній редактор «Киевской старины» Лашкевич. Ось тоді й наділили Шевченків полем і городом.

Святий вогонь

Шевченко, коли сперечався, запалювався, доходячи до пафосу. У запальності його, однак, не було ні злоби, ні пихи — тільки святий вогонь відчуття правди й справедливості. Коли ж бачив, що супротивник набирається пихи, поет дозволяв собі різко його осмикнути. У суперечках він висловлювався гостро, аж співбесідники побоювалися за нього. Особливо несамоуважним став поет, коли заходила мова про кріпацтво — це була його глибока й болюча рана. Якось у гостях у Я. Полонського згадав поет своє дитинство і те, що родичі його й досі кріпаки. Від таких споминок аж заплакав, аж зубами заскреготав і так ударив кулаком об стіл, що чашки з чаєм попадали на підлогу.

Шевченко

в описі Тургенєва

Ось як змальовує Шевченка в останні роки життя російський письменник І. Тургенев. Широкоплечий, присадкуватий, кремезний, це був козак зі слідами солдатської муштри. Голова в нього була гостроверха, майже зовсім лиса, чоло високе, зморшковате, очі невеликі, сірі, ніс широкий, губи покриті широкими густими вусами. Погляд був здебільшого суворий, недовірливий, іноді світився ніжною ласкою разом з гарною, доброю усмішкою. Постаць — вайлувата. Руки спокійні. Хода поважна. Голос трохи хриплий. Узимку одягав високу смужкову шапку й кожух.